

τρός είχε πάρει τό χέρι της καὶ τῆς είχε περάσει τό δακτυλίδι του.

— Μικρή μου Στέλλα, τῆς είχε πὴ μὲ συγκίνησι, σ' ἀγαπῶ, θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου;

Κι' ἡ νέα είχε ἀπαντήσει:

— Ναι, μόνο νὰ γίνετε γρήγορα καλά!

Ἀπὸ τότε γιατρός τη φωνάζε «Στέλλα» καὶ μὲ θλέμμα γεμάτο τρυφερότα την παρακολουθοῦσε καθώς τὸν περιποιόταν. Γι' αὐτὸν φάνηκε τώρα παραξενεμένη, γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη σημασία τοῦ ἀρρώστου καὶ τὰ δάσυνάρτητα λόγια του.

— Ἀδελφό... ἔνας ἄνδρας... ἀδελφή! μουρμύρισε ὁ ἄρρωστος καὶ θυμιτικές οὖν, σάν ναρκόφυτος...

Ἡ Στέλλα ἐμέμενη κάμποση ὥρα κοντά στὸν ἄρρωστο. Πῆγε κατόπιν στὸ διπλανὸν δωμάτιο καὶ ἐκεῖ ωρῆκε τὴν ἀδελφὴ Σίλβερ, ἡ οποία είχε θύγαλη τὰ παπούτσια της, τὰ ὄπια τὴν οἰνευανά φαινότα, γιατὶ κούτσουσε ὅταν περπατοῦσε. Τὸ καταπληκτικὸν δίκιος ήταν, ὅτι κι' ἀδελφὴ Σίλβερ φαίνοταν σαν ναρκωμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ άνοικο τὸ μάτια τῆς.

— Υπνωτικό! τραύλισε. «Ἀκουσε!... Αύτος... εἶνε μέσα!...

Τὸ κεφάλι ἔγειρε θερόν ἀπάνω στὸν ύπνο του πατέπει, καὶ δὲν σάρκεψε πειλα... «Ωστε εὔχε μείνει δόμονάρχη μέσα στὸ σπίτι! Κάπου ἔκει κοιτά παραμόνευε δι τρέλλος, ἔτιμος νὰ σπαράξῃ τὸ νέο θύμα του!»

Κι' αὐτὴ τὴν φορά, αὐτὴν, είχε διαλέξει γιὰ θύμα! Ἡ Στέλλα τρελλή ἀπὸ φόβο, θύγηκε τρέχοντας στὸν τὴν κάμαρα. «Ανέθηκε τὶς σκάλες, ὃπου ἐφέβασε στὴ κάμαρά της, μὲ δόλο φαινόντουσαν ήσυχα. Ἡ μίσσες «Αἰλς ροχάλιζε στὸ διπλανὸν δωμάτιο. Ξεθαρρημένη ἡ νέα, ἀνέθηκε στὶς σφίτα, στὰ ἔργαστρια του γιατροῦ, μὲ δόλο ήσαν ἐν τάξῃ. «Ενα καταθλιπτικὸν αἴσθημα, ἡ ἀνάγκη λίγου καθαροῦ δέρου, τὴν ἔκανεν ὑπὸ τὸ παραθύρῳ. «Ήταν ἀδύντον νὰ μπῇ κανεὶς μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ κατερινή. Τὸ παράθυρο ἐθέλει ἀπάνω στὴ στέγη, ἡ οποία είχε τόσο ἀπότομο κλισί, ώστε ήταν ἀδύντον νὰ σταθῇ ἀνθρώπος ἐκεῖ, οὔτε ὑπῆρχαν σωλήνες νεροῦ γιὰ νὰ παστοῖ. «Ἡ νυχτερινὴ δροσιά τῆς ἔκανεν καλὸ, ὃ δύνεται ποὺ φυσοῦσε ἐδιωχεῖ τὸ συνένθετο κι' ἀφίνει τὴν σελήνη νὰ φαίνεται μάνιμεα τους. Πέρα, μακριά, διέκρινε τὸν σκοτεινὸν ὄγκο τοῦ θυνουν..». Πιὸ κινύχη τώρα ἡ νέα θυμήθηκε τὸν ὀγκόπεμπον τῆς δρωστοῦ. Κατέθηκε στὸ δωμάτιο του. Παπούν θασίσθηκε ἀκρὰ ήσυχα. Ἡ Στέλλα καθήθηκε κουτά στὸ κρεβάτι τοῦ γιατροῦ καὶ ἀρχίσε νὰ πυλογλύζεται. Τῆς είχε κάνει ἐντύπωσι τὸ φθερον, μοχθηρὸν ὑφος τῆς ἀδελφῆς Σίλβερ, ὅταν τῆς ἀνήγγειλε τὸν ἀρρασθῶν τῆς μὲ τὸ γιατρό. Μὲ κακία τῆς είχε πῆ:

— Κάτι τέτοιες σαν καὶ σένα, ἐξελογιάζετε τούς μάδρες κι' ἐπειτα τοὺς ἀφίνετε, μόλις ωρῆτε κονέντων ἄλλο, ποὺ νὰ σᾶς ἀρέστη καλύτερα!

Ἐπανείλημμένων ἡ ἀδελφή Στέρρου είχε πάσσει τὴν συνάδελφο τῆς νὰ κατάζεται στὸν καθρέφτη, προτού μπῆ στὴν κάμαρα τοῦ γιατροῦ. «Ισως νὰ τῆς είχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς...

Ἡ Στέλλα πετάχτηκε δρθή! Μέσα στὴ σιγὴ τῆς νύχτας, ανάμεσα στὰ σφυρίγματα τοῦ ἀνέμου, είχε ἀκούσει θήματα... Τῆς φάνηκε πὼς κάποιος προσπαθοῦσε νὰ δνοίξει τὴν πόρτα τῆς πλαγινῆς κάμαρας. Σάν τρελλή, ἡ νέα θύγηκε στὸ διάδρομο κι' ἀρχίσε ν' ἀνεβαίνῃ τὶς σκάλες. Μιὰ στιγμὴ στάθηκε, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς σκάλας καὶ κύτταξε. Μιὰ σκιά διαγρύπανε στὸν διπένθωτο τοῖχο, ἡ σκιά τοῦ φονῆ, ποὺ τὴν κυμογούσε! Αύτην! Τὸ νέο θύμα του, τὸ πέμπτο! Μὲ μιὰ φωνὴ φρίκης, ἡ νέα ἔτρεξε παραπόνω, ὅς δουν ἔφθασε στὴ σοφίτα. «Εκεὶ κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, περίλειψε μὲ τὸ θάνατο στὴ ψυχὴ! Καὶ νά, σ' λίγο, τὰ θήματα ἀντιχθονῶν ἔξω νὰ τὴν πόρτα. Καὶ στὸ φᾶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἡ τρομοκρατημένη Στέλλα ἀναγνώρισε τὴν συνάδελφη της!! «Ἄλλα τὴν ίδια στιγμὴ ἔνα ποντίκι πέρασε κοντά στὴν πόρτα... Τότε ἡ ἀδελφὴ Σίλβερ σήκωσε τὸ πόδι της, καὶ μὲ τὰ χοντρά, ἀντρικία πατούσια πού φοροῦσε τώρα, πάτησε τὸ μικρὸ ζώο καὶ τὸ ἔκανε λούδη! Καὶ τότε ἡ Στέλλα μονομάθις κατάλαβε...

Ἡ ἀδελφὴ Σίλβερ ἦταν δητούμενος Σιλβέστερ Λήκ. Μετά τὸν φόνο τὸν τελευταίον θύματός του είχε μεταμφιεσθῇ σὲ νοσοκόμο, τὰ λεπτά, σχεδόν γυναικεία, χαρακτηριστικά του τὸν είχαν θοηθήσει! Σάν τὸ φειδί πού μαγνητίζει τὸ θόμα του προτού τὸ καταθροχθίσει, ἔτσι κι' αὐτὸς θέλησε νὰ παίξῃ μὲ τὸν φόβο τῆς Στέλλας, τοῦ νεού θύματός του.

— Τι διάβολο δινοίξει τὸ παράθυρο, ἡλίθιο πλάσμα! φώ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Γάμοι ἔκθυγήρων. Γάμοι σκανδαλώδεις. Γάμοι περιπελεγμένοι. Γάμοι ἐπὶ γάμων. Γάμοι πρεσκυτάρι. Γάμοι... σχεδίοι. Γάμοι ἔξωφρενοι. Γάμοι γρεουσεύκοι. Γάμοι μὲ πρεσκυτάρι. Γάμοι μὲ παρανυμφες τὰ παιδιά τῶν νυμφευμένων. Γάμοι... φρίξον ἥπιε καὶ στέναξον γη, κτλ.

* * *

Τὸν περασμένο μῆνα, μιὰ γηρά, κατοικοῦσα στὸ Καμπομάπασο, μιὰ μικρὴ πόλη, κοντά στὸ Μιλάνο, ἀφοῦ ἐπέζησε τοῦ ἔθεδος συζύγου της, αὐτοκόνθησε στὴν προχωρημένη ἡλικία τῶν 103 χρονών, παρνόντας σουμπλικέ!

* * *

Ἡ μίσσες Ελεονώρα Λίντο πάλι ἔχωρισε πέντε ἀνδρες καὶ παντρεύτηκε τὸν ἔκτο στὴν πόλη Προθίνας τῆς Ρότι «Αἰλαντ», μέσα σὲ διάστημα δεκά χρόνων! Στὸ τελευταῖο της αὐτὸν γάμο, τέσσερες ἀπὸ τοὺς πρόην συζύγους της ἦσαν παρόντες, κι' ὁ πέμπτος τῆς είχε στείλει ἔνα ὄπαρι δῶρο, ἐπειδὴ ἦταν βαρείας δρωστος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ παραστῇ στὴν γαμήλια τελετὴ.

* * *

Τὰ ληξιαρχικὰ χρονικά στὴν «Ἄγγελια ἀναφέρουν ὅτι τὸ 1678 κάποιος Τόμας Οὐάστασον, θιαγενὸς τοῦ Μπράντ Μπράντον, τῆς κομητείας Λακανάσαρ, είχε τὴν δασθαλεμένη τύχη νὰ θαψῃ κατά σειράν καὶ τὶς δύτη γυναικείου του. Τὴν δύσην μάλιστα τὴν έθαψε... δύο φορές, γιατὶ τὴν πρώτη φορά ἡ στυχηὶ σύζυγος είχε πάθει νεκροφάνεια!

* * *

Ἐπίσης ὁ Τζέιμς Γκάου, ὁ ὀποῖος πέθανε στὸ Μπορντώ τῆς Γαλλίας στὶς 28 Απρίλιος, 1772, ἦταν ἐνας πραγματικὸς κυανωπών. Μέσα σὲ 101 χρονία, ὁ διάσηφος αὐτὸς παντρεύτηκε καὶ επέστρεψε 16 γυναικεία!

* * *

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1894, κάποια Μαρία Σπένσερ ἀπὸ τὸ Μπορντόπον τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν, παντρεύτηκε στὴν πόλη Νήθ της Οὐάλλας μὲ τὸν ἐνδέκατο σύζυγο της. Τὸ ποι ενδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴν υπόθεση είνε τὸ δύτη ἡ ἡλικία τῆς γυναικας αὐτῆς, τὴν ἐποχὴ που ἐτέλεσε τὸν ἐνδέκατο γάμο της. Ήταν μόνον 44 χρονών.

Κι' αὐτὸ γιατὶ πρωτοπαντρεύτηκε δύταν ἦταν 15 χρονών.

* * *

Ἐδώ καὶ λίγους μῆνες, στὴν «Άμερικη, κάποιος μίστερ Ντριόυ παντρεύτηκε κάποια μίσσες Μουΐρ. Κι' οι δύο σύζυγοι ἦσαν ἡλικιωμένοι—ό γαμπρός 82 χρονών κι' ἡ νύφη 75—καὶ είχαν ἀρκετὴ πείρα τοῦ γάμου. Ο κ. Ντριόυ παντρεύτηκε γιὰ έννατη φορά καὶ ἡ Μουΐρ γιὰ δωδεκάτη!...

Ως παράνυμφοι στὸν γάμο τους παρέστησαν τά..δεκα παιδιά τους!

* * *

Γόν περασμένο χρόνο πέθανε στὴν Βουδαπέστη, σε ἡλικία 89 χρονών, ἔνας κύριος δοματούμενος Κζουκόρο. Ο διάθρομος αὐτὸς δέ ἀπὸ τὴ λύπη του, ἐπειδὴ δέν κατώρθωσε νὰ κάψῃ γυναικα του μιὰ εἰσβολή κήρα, τὴν ὀποίαν ὑπεραγωγήσασε...

* * *

ἔχει μὲ πινικὴ φωνὴ κι' ἀμέσως ἐσπευσε γιὰ νὰ τὸ κλείσῃ. Μὲ καθώς ἐσκυθεὶς γιὰ νὰ τὴν τραβήσῃ τὰ παντζούριά, ἡ Στέλλα μὲ μιὰ αὐθόρμητη σκέψη αὐτοσυστήρησες ωμήης ἀπάνω στὸν δολφόνο, τὸν ἀρπάξεις ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔστρωξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μιὰ στιγμὴ διέκρινε τὸ παραμορφωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη χαρακτηριστικά του, τὰ γέρια του ποὺ μάταια ζητοῦσαν έις οτηγρυμα, καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπο της μὲ τὰ χέρια της γιὰ νὰ μη ιδθῆ νὲ μηνίσκων τὸν ἥχο τοῦ σώματος, καθώς τασκιζόταν κάτω, στὸ πλακότρωπο τῆς αὐλής.

Πέρασαν ἀρκετές δρες, ὡςπου ἡ Στέλλα ν' ἀποφασίσῃ νὰ κατεβῇ στὸ διωμάτιο του γιατροῦ. Ο καθηγητὴς κωιτάων τώρα ήσυχα...

Τότε ἡ ἀδελφὴ Στέρρου πήγε στὸ παράθυρο, καὶ λεπτά, σχεδόν γυναικεία, στὸν πρώτην τὸν φόβο τῆς Στέλλας, τοῦ νεού θύματός του. Τότε ἔνα-ένα τὰ πρώτα δέκτηνες τοῦ ηλίου έδιωχναν δριστικῶς τὸν νυχτερινό.

Μιὰ σκιά, ή σκιά τοῦ δολοφόνου διαγράφηκε στὸν ἀπέναντι τοῖχο...